

Szikra János
Őszi föltámadás

*Eltaszítottan indultam érted
 a kétely övényeiről,
 nem kötött különbékét a testem senkivel,
 nem szimatolhattam a vállgödrömbe
 fészkelő éj futórózsa-illatát.*

*Szent hétalvót,
 befalazott a barbár magány.*

*Csöbötlen leütött csillag alól, gyűrötten indult az
 arcom,
 s a Jóreménység fokát megkerülve,*

*ujjamban bizsergett még csak
 az őszi föltámadás.*

*Köszönöm izzó tenyered
 óceán-ízét, simogatását.*

*Lángoló májusi gyertya,
 szemedben gesztenye csillog,
 szemedben ébred s villogni kezd a tövis –
 lehessék lila láng, daróc, szögesdrót,
 lehessék forró bársony is.*

Vér, kő, hold

*Alacsony az ég ablaka.
 Aranytányér, aranytányér két hold.
 Szívem alatt, szívem fölött
 rozsdavörös vérfolt.*

*Mi subog a hátam mögött?
 Angyalörény? Babiloni borda?
 Szívem fölött, szívem alatt
 vérfolt, vörös rozda.*

*Jaj, ha innen elindulok,
 sose térek, nem is nézek vissza.
 Gyökérarcú asszony szólít?
 Befalazott nyírfa?*

*Jaj, ha mégis itt maradok,
 máshol, mással történik az élet.
 Jaj a kőbe kötözöttnek
 s jaj, kút úz a végzet.*

Szikra János
Tüskét, se rózsát

*Egyszer majd megérkezem.
Fejem fölött elpattintom a pálcát,
letörölöm ajkáról a rúzsot –
ne írjatok a fejfámra semmit,
aki én voltam: nincs.*

*Megábrítottam, de miként
is szelídtettem volna magamboz
őt, vagy bárkit – én
nem tördelek tüskebokrot
és rózsát se szaggatok.*

*Elrongyolt arccal írom e verset,
ám nyitva még lelkem ablaka,
tavaszába belecsvoghatnak a fecskék,
a gyávaaságból megtagadott barátok
vallomására is mikrofon vagyok,*

*s egyedül. Hűtőszekrényünk zúg csak
a hátam mögött.
Gyűrött múltamban combok
csukódnak össze végérvényesen,
de tárva még az Ég.*

*Ha beleröppen egy Csillag,
megütötte is magamévá fogadom
őt, aki nem jött el hozzám,
nem jöhetett –
erektív orrán a sólyom hadüzenetét.*